

NOG EENS: DE INENTING TEGEN DE HONDSOLHEID.

Onder goed gerucht en kwaad gerucht gaat PASTEUR voort met zijne inentingën. Bij den tegenwoordigen stand van zaken, waarin de deugdelijkheid van het geneesmiddel tegen de hondsolheid van tijd tot tijd ook ernstigen twijfel ontmoet, nemen de lezers van het *Album* stellig met belangstelling kennis van eenige feiten, welke den 2den November l.l. door PASTEUR aan zijne medeleden van de *Académie de Sciences* werden medegedeeld.

Onder de 2490 personen, welke de kunstbewerking hadden ondergaan, waren ongeveer 1700 uit Frankrijk en Algiers en de overigen uit zestien landen van Europa, Azie, Noord- en Zuid-Amerika afkomstig. Daar de omstandigheden van de fransche burgers het best bekend zijn, wordt vooral over hen gesproken. Van deze 1700 stierven er twaalf; twee kwamen te laat (de een zes-en-dertig en de andere drie-en-veertig dagen, nadat de beet toegebracht was) en bij de overige *tien* was de inenting dus vruchteloos. In denzelfden tijd stierven echter in Frankrijk aan hondsolheid *zeventien* menschen, die niet ingeënt werden. Zeventien op een onbekend getal gebetenën, dat echter zeer klein zal zijn, daar men aannemen mag, dat verreweg de meesten hulp zochten in het laboratorium in de *rue d'Ulm*.

In de voorafgaande jaren stierven in de hospitalen te Parijs per jaar gemiddeld *twaalf* lijdens aan watervrees; gedurende den tijd, dat de inentingën worden toegepast, zijn in die gestichten *drie* zulke patienten bezweken, waarvan twee in het geheel niet ingeënt waren en de derde de bewerking niet volkomen had kunnen ondergaan.

Deze feiten pleiten misschien nog sterker ten voordeele der inenting dan eenige bijzondere gevallen, waarin b. v. van twee knapen, die op denzelfden dag door denzelfden dollen hond waren gebeten, de eene niet-ingeënte aan de gevolgen stierf en de tweede, die de inenting

onderging, gezond bleef, of waarin van vier mannen, die op den 26sten Juni gebeten waren, een niet-ingeënte stierf en van de drie overigen, die drie-en-veertig dagen na het ontvangen van den beet zich lieten inenten, twee behouden bleven. In zulke bijzondere gevallen is het altijd de vraag, in hoeverre de vatbaarheid bij den eenen mensch grooter was dan bij den anderen.

Dat de goede gevolgen der inenting in sommige gevallen uitbleven (b.v. bij de Russen, die door eenen dollen wolf gebeten waren en die geen genezing vonden), is volgens PASTEUR wellicht het gevolg van de omstandigheid, dat inenting met een krachtiger *virus* noodig zijn. Hij gebruikt daarom nu het *virus*, dat uit het ruggemerg van een denzelfden dag gedood konijn getrokken is, en laat, vooral wanneer ernstige verwondingen aan onbedekte deelen van het lichaam zijn toegebracht, de geheele reeks der inenting binnē veel korteren tijd geschieden dan vroeger. Een patient ondergaat b. v. drie inenting op éenen dag, telkens met een *virus*, dat een dag jonger is, zoodat op den derden dag het krachtigste reeds gebruikt wordt. Daarop vangt eene nieuwe reeks van inenting aan.

Om één bezwaar van zijne tegenstanders uit den weg te ruimen dient de laatste mededeeling van PASTEUR, dat bij honden in het gesticht eerst door trepanatie het gif van dolle honden in de schedelholte wordt gebracht en dat zij daarna tegen de ziekte worden ingeënt. Vroeger mislukten deze proeven gedeeltelijk. In de laatste maanden worden de inenting op deze honden ook binnen een veel korter tijdsverloop toegepast en thans leveren zij altijd den gewenschten uitslag op.

D. v. C.